

sent. La societat de consum ens ha portat a voler-ho tot aquí i ara, però això només ens porta a la superficialitat. Un canvi com el que necessitem i anhelem és un canvi històric que ha d'afrontar les arrels dels problemes i, com a tal, cal que es faci en base a passos fermes i sòlids.

Per avançar cap aquesta nova societat no és suficient només anar canviant els valors. En la mesura que algunes persones anem prenent consciència i escollim lluitar per l'autonomia, podem crear noves estructures que apuntin cap a una nova societat autònoma. Aquestes estructures seran la base de les institucions de la nova societat i són fonamentals per tal d'anar apoderant progressivament el poble, practicar i assajar la democràcia i anar superant progressivament moltes de les problemàtiques causades per l'economia de mercat capitalista i l'Estat. És a dir, una estratègia a llarg plaç que doni fruits també a curt plaç. Aquest canvi paral·lel d'institucions i valors és l'únic que pot garantir un augment real de la consciència a una escala social important.

Per on comencem?

En base a aquestes reflexions, llancem algunes propostes concretes pel curt plaç:

- Reflexionar i debatre entorn aquestes idees.
- Proposar a les assemblees de barri que prenguin consciència de la necessitat de l'existència d'assemblees populars i fomentin la creació d'aquestes. Tot i que inicialment les noves assemblees populars siguin de poques persones, cal que vulguin esdevenir institucions sobiranes, ja que aquest anhel farà que busquin apoderar-se política i econòmicament.
- Apoderar-se econòmicament, extraient treball, immobles i diners de l'economia de mercat capitalista i introduint-los en una nova economia democràtica i local en construcció, posseïda i controlada directament pel Poble a través de les assemblees populars.
- Reforçar els llaços de comunitat, en base al suport mutu i la solidaritat, com a valors socials fonamentals. Un primer pas per fer-ho pot ser generar espais de trobada recuperant l'espai públic.
- Crear espais de formació, per recuperar l'autogestió del coneixement i augmentar la nostra consciència.

Totes aquestes propostes les podem començar a realitzar aquí i ara. No hem de demanar als polítics professionals que ho facin, no depèn d'ells, **depèn de nosaltres**.

Aquesta construcció ha d'anar acompanyada de la lluita i impugnació del sistema vigent, però convé destinar una bona part de les nostres energies a la construcció. No avançarem cap a una nova societat només resistint el sistema actual, de fet el màxim que aconseguirem resistint-lo és quedar-nos on som. En canvi, construint, no només avancem cap a la societat anhelada sinó que som més fortes per resistir el sistema vigent i alhora comencem a assajar i practicar aquesta nova societat, comencem a viure parcialment l'autonomia.

<http://reflexions.emancipacio.net>

 @R_Emancipacio

SOLS EL POBLE SALVA EL POBLE

Avui ens trobem davant d'un dels reptes més grans de la història: superar el sistema de dominació i opressió més complex que ha existit mai. Un dels primers passos per fer-ho és augmentar la nostra consciència, la consciència dels oprimits, la consciència del Poble.

És per això que algunes persones que estem fartes d'aquest sistema (els pilars del qual són l'economia de mercat i l'Estat), que anhelem la llibertat i una societat basada en la mateixa, volem compartir amb tu unes breus reflexions que considerem rellevants i molt necessàries.

Recuperar el significat de democràcia

Des de sempre els humans hem viscut en societat, així que sempre hem tingut alguna forma d'organització social. Entre les diferents formes d'organitzar-nos podem distingir dues corrents antagòniques: l'heteronomia i l'autonomia.

En les formes d'organització socials heterònomes (del grec *hetero*, "altre", i *nomos*, "norma") la llei ens ve donada des de fora. La ciutadania no tenim la possibilitat de participar ni decidir sobre la societat en la que vivim, sent unes elits o divinitat vàries les que decideixen el rumb de la societat i gran part de les nostres vides.

En l'altre extrem, en una societat autònoma (del grec *auto*, "un mateix", i *nomos*, "norma") som la ciutadania qui, mitjançant la nostra participació directa i activa, donem forma a la societat en què vivim (sense partits, sense jerarquies, sense dominadors ni dominats). És doncs una societat en la qual el poble es governa a sí mateix, un règim igualitari, un règim democràtic.

Sí, democràtic. És possible que d'entrada a algunes persones els generi rebuig la paraula "democràcia", doncs poques paraules s'han tergiversat tant com aquesta, però no per això hem de renunciar a ella. Democràcia (del grec *demos*, "poble", i *kratos*, "poder") significa sobirania del poble, un règim basat en la igualtat de poder de tota la ciutadania. Però, per poder parlar d'una veritable democràcia no n'hi ha prou amb recuperar el seu significat clàssic, cal estendre'l a tots els àmbits d'allò col·lectiu per eliminar així tot tipus de dominació: a l'àmbit polític, a l'econòmic, al social en general i al de les relacions entre la societat i la natura*.

Tota la població d'una àrea geogràfica determinada hauria de ser considerada part de la ciutadania. Les assemblees locals podrien confederar-se a diferents nivells (regional, continental...) per prendre aquelles decisions que anessin més enllà de l'àmbit local. Així, a les assemblees locals es donarien els mandats específics als delegats, que es coordinarien als diferents nivells per tal d'administrar i implementar les decisions. Els delegats són revocables, a diferència dels representants, no prenen decisions "en nom del poble".

*: Tal com es proposa des del projecte de la Democràcia Inclusiva (www.democraciainclusiva.org)

“Com puc ser lliure si haig d’obeir les lleis? No discutiré ara les respostes que s’han donat a la pregunta. Personalment, crec que en la noció d’autonomia hi ha una resposta, l’única que dona un sentit positiu a la llibertat. Autònom és aquell individu que es dona a sí mateix les seves pròpies lleis. Donat que en la societat hi ha un nombre indefinit d’individus, resulta evident que cada un d’ells no pugui donar-se la seva pròpia llei. En quin sentit, aleshores, puc afirmar que sóc autònom dins d’una societat? Doncs bé, puc afirmar-ho si tinc la possibilitat real, i no només formal, de participar juntament amb tots els demés, en un pla d’igualtat efectiva, en la formació de la llei, les decisions sobre ella, la seva aplicació i el govern de la col·lectivitat. Segons el meu parer, aquest és el veritable sentit de democràcia.”

C. Castoriadis

Ningú pot “representar” la voluntat de ningú. La “representació” és una fal·làcia liberal que intenta legitimar des de fa dos-cents anys l’actual règim polític oligàrquic auto-anomenat “democràcia” representativa. És important començar a reconeixre’l com a tal i deixar de dir que vivim en democràcia.

Escollir l’autonomia és apostar per la llibertat, entesa no com a manca de restriccions (concepció liberal) sinó com a capacitat de fer, dedicar-se al propi desenvolupament i participar de l’autogovern de la societat.

Què és l’assemblea?

Des dels seus inicis, el “moviment” 15-M hem establert encertadament l’assemblea com a òrgan de presa de decisió. Però què és l’assemblea? La concebem realment com l’òrgan sobirà de presa de decisions?

Avui, són molts els espais que es regeixen per una assemblea, però hi ha diferents concepcions sobre què és aquesta i com ha de funcionar. Cal que concebem l’assemblea no com un procediment que complementa o millora el sistema vigent sinó com l’òrgan bàsic d’un veritable règim democràtic, una societat regida directament pel Poble. Hauríem d’entendre la democràcia no només com un procediment a aplicar en alguns àmbits, sinó com la forma en que es regeix la societat.

Per entendre el paper de l’assemblea cal que ens preguntem què és el poder. El poder és la capacitat de fer i decidir, d’emetre mandants amb autoritat. Aquesta capacitat pot estar distribuïda igualitariament (totes les persones poden participar directament en la formulació de les lleis i la presa de decisions que els afecten) o desigualment (uns sectors de la societat dominen als altres). Per tant, eliminar el poder seria tan indesitjable com impossible. El que sí que s’ha d’eradicar és la concentració de poder, és a dir, la desigualtat i les relacions de dominació entre les persones. L’assemblea és la forma de presa de decisions que permet institucionalitzar la distribució igualitària del poder.

Així, l’assemblea popular és la institució política fonamental del poble autònom. És l’òrgan de presa de decisions d’una comunitat i, per tant, vinculant per aquesta. Alhora, l’assemblea d’una associació, lloc de treball o col·lectiu és l’òrgan sobirà del mateix.

Per poder parlar de veritable democràcia no és suficient la institució de l’assemblea, cal també una cultura i uns valors que la facin possible. Cal entendre que una societat basada en l’autonomia és una societat basada en la responsabilitat dels seus membres. Així, per exemple, cal reflexionar, debatre i treballar individual i col·lectivament les qüestions a tractar abans d’assistir a les assembles, anant sobretot a aportar i no només a rebre. També és imprescindible que es generi un clima de respecte, confiança i convivencialitat entre les persones.

La necessitat de crítica, reflexió i millora

Per tal de poder construir aquesta nova societat cal des-educar-nos i re-educar-nos. Cal que ens desfem dels mals vicis i comportaments que fomenta i ens ha inculcat el sistema actual i cal que desenvolupem nous valors i qualitats. Així, cal que superem l’individualisme, l’egoisme, l’infantilisme, la inseguretat, el conformisme, el dogmatisme, l’immediatisme, la mandra, i totes aquelles característiques que limiten la nostra capacitat transformadora. Alhora, cal desenvolupar la solidaritat, el suport mutu, el treball desinteressat, la capacitat d’esforç, la constància, la perseverança, la valentia, l’honradesa i totes aquelles virtuts humanes que faran possible una societat autònoma.

Per fer aquest procés de superació i millora personal i col·lectiva és fonamental tant la crítica com l’autocrítica. Cal saber acceptar i realitzar aquesta crítica. En aquest sentit, cal saber criticar i entendre que una bona crítica és una mostra de respecte –i no d’una manca d’aquest–, ja que mostra interès i confiança en la millora de l’altre. Aquesta crítica ha de basar-se en la voluntat de millora i en l’aposta col·lectiva pel bé comú, discutint les idees sense que els “egos” se sentin atacats, en una actitud honesta i positiva. Ha de ser el compromís de tots i totes voler anar aprenent i millorant com a persones al llarg de la vida.

Sols el poble salva el poble

És fàcil veure que els polítics professionals no faran res per substituir el sistema actual per un en el qual siguem el Poble qui decidim sobre el nostre destí. Això es deu no només a que va contra els seus interessos, sinó també a que entra en contradicció amb les dinàmiques del sistema que controlen. Entra en contradicció perquè aquestes dinàmiques porten a l’augment de la concentració de poder i no a la distribució igualitària del mateix. Així, és utòpic pensar que en base a reformes al sistema actual podrem superar les crisis i desigualtats inherents a aquest i alhora construir una nova societat autònoma.

Per assolir-la, cal un moviment popular massiu que apunti explícitament cap a la construcció d’una forma d’organització social alternativa que substitueixi l’actual. Per tal que poguem parlar d’un moviment i aquest sigui realment efectiu, cal que tingui unes bases sòlides compartides i que no sigui només un “front comú”. En aquest sentit, creiem que l’únic paradigma emancipador capaç d’unir les diferents lluites i moviments actuals és el de la lluita contra tota forma de dominació, per tant, a favor de la igualtat de poder en tots els àmbits*.

El repte de la transformació social és un repte complex i difícil. Per això és important que aprenguem dels intents i les experiències del passat, així com de les lluites del pre-